

ПОТОМКА

Нѣма прародителски портрети,
ни фамилна книга въ моя родъ —
и не знамъ азъ тѣхнитѣ завети,
тѣхнитѣ лица, души, животъ.

Но усѣщамъ, въ мене бие древна,
скитническа, непокорна кръвь.
Тя отъ сънь ме буди нощемъ гнѣвно,
тя ме води къмъ грѣха ни прѣвъ.

Може-би прабаба тъмноока,
въ свилени шалвари и тюрбанъ,
е избѣгала въ срѣднощ дѣлока
съ нѣкой чуждестраненъ, свѣтълъ ханъ.

Конски тропотъ може-би кѣнтѣлъ е
изъ крайдунавскитѣ равнини,
и спасилъ ги двама отъ кинжала
вѣтъртъ, следитѣ изравнилъ. —

Затова азъ, може-би, обичамъ
необятнитѣ съ око поля,
конски бѣгъ подъ плѣсъка на бича,
воленъ гласъ, по вѣтъра разлѣнъ...

Може-би съмъ грѣшна и коварна,
може-би срѣдъ пѣтъ ще се сломя, —
азъ съмъ само щерка твоя вѣрна,
моя кръвна майчице — земя.